

[Baunsgaard.]

strere, hvad lovforslaget giver mulighed for at gøre skattefrit. Man har igen nævnt, at denne lovgivning skulle vanskeliggøre bevægeligheden på arbejdsmarkedet, og at den skulle gøre det svært at sælge, hvis man blev forflyttet og skulle købe hus på det nye arbejdssted. Se, hvis man har et enfamilieshus, enten man har givet 50 000 kr. for det, eller det ved den sidst foretagne vurdering er sat til 50 000 kr., så kan man i dag, uden at denne lov bliver bragt i anvendelse, sælge det for 87 500 kr. Når man giver 100 000 kr. for huset, kan tallet blive 175 000 kr. Man kan for det hus, der er købt før den 5. maj, selv vælge imellem den pris, man har givet for det, eller den sidste vurderingspris, alt efter hvilken der er højest. Jeg skal gerne gentage, hvad jeg sagde i mit første indlæg, at hvis disse 75 pct. ikke er nok, er vi i det radikale venstre lydøre for en ændring i denne procentsats, men så må også venstre og de konservative deltage i udvalgsarbejdet i et forsøg på at dokumentere, at denne procentsats i et betragteligt antal tilfælde ikke skulle være høj nok. Hvis det skulle vise sig, at gennemsnittet ligger betydeligt over 75 pct., er vi lydøre.

Man hævder, at dette lovforslags gennemførelse vil fordyre grundene. Vil den nu det? Jeg må tilstå, at min opfattelse er den — og jeg synes, den til overmål er dokumenteret ved hele den udvikling, vi har gennemlevet i de senere år med stigning i ejendoms- og grundpriser — at sælgeren altid tager den pris, han kan få for sin grund og sin ejendom. Det er muligt, der findes mennesker, som er venlige og siger: jeg skal ikke beskattes, så jeg er meget billig; men de kan ikke tages som udtryk for det, der er det almindelige. Nej, man vil næsten altid tage den pris, man kan få, og om prisen bliver højere, fordi man skal betale en skat, hvis man har en unormalt stor fortjeneste, vil alene afhænge af, om vi følger denne lovgivning op, sådan som jeg sagde i mit første indlæg, med et

forsøg på at fremskaffe flere byggegrunde. Det er først og fremmest et spørgsmål om tilbud og efterspørgsel. Fremskaffelse af flere byggegrunde, det er vejen, og hertil må kommunerne, ikke mindst omegnskommunerne, hjælpe ved at stoppe med det urationelle, uhensigtsmæssige og fordyrende i, at man som hidtil kun gør de såkaldte inderzoner byggemodne. Det er en opgave, hvis løsning kommunerne må bidrage til; om fornødent må staten påvirke kommunerne til at komme i gang med fremskaffelse af flere byggegrunde.

Så har man jo diskuteret, hvad der er spekulation. Nu havde det ærede medlem hr. Poul Møller ikke stor respekt for mine evne til at analysere. Det er der ikke noget at gøre ved, men jeg vil gerne sige, at jeg har dog kunnet analysere vore skattelove så meget, at jeg også godt ved, det påhviler sælgeren at dokumentere, at der ikke foreligger spekulation, hvis man sælger inden for de første to år, og at det dernæst påhviler skattevæsenet. Jeg tror også, det ærede medlem vil være enig med mig i, at der i disse år finder et utal af ejendoms-handler og grundsalg sted, som ikke rammes af den almindelige bestemmelse om spekulation, men som finder sted til sådanne priser, at der er tale om en urimelig avance. Hvis man f. eks. har boet på sin grund og der tilfældigvis i nærheden af denne kommer til at gå et nyt trafikmiddel, hvad enten det er en S-bane eller en ny vej, der gør arealet mere centralt, finder venstre og de konservative det så rimeligt, at man uden nogen form for beskatning og helt uden grænse skal kunne få sin avance på den slags?

Så siger man, at det hjælper jo hverken køber eller den kreditor, der har penge til gode hos vedkommende sælger, at staten skal have en skat. Nej, det er rigtigt. Men er man da fuldstændig blind for, at det kan hjælpe alle de andre almindelige skatteydere? Vil man da virkelig opretholde den indstilling, at en grundspekulationsavance, ligegyldig hvor stor, skal være helt uden be-